

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ένας εγωϊσμός του Μωρέα

Ο Ζάν-Μωρέας δεν έδινε μεγάλη σημασία στις κοινωνικές υποχρεώσεις. Είχε την ιδέα ότι όλα αυτά είναι προλήψεις και ανησυχίες. Κάποτε ένας φίλος του, παραπονέθηκε ότι δεν τον χαιρετάει ο ποιητής.

—Μά φυσικά, είπε ο Μωρέας σαν τόμαθε. Κατοικούμε στην ίδια συνοικία. Συναντούμεθα κάθε στιγμή. Άν τον χαιρετούσα κάθε φορά που τον βλέπω, τότε θα έπρεπε να μην κάνω άλλη δουλειά!...

— Ο Τσιριμώκος και η σάτυρα

Πούδ γνωρίζει ότι ο κ. Ι. Τσιριμώκος, ο νύν διευθυντής της Βουλής των Ελλήνων, πήρε στα νεύατα του εκδότης σατυρικής εφημερίδος;

Εξέδινε λοιπόν τον «Μώμο», μαζί με τον αλησμόνητο Μανώλη τον Γουβέλη.

Δεν εξέδθη όμως για πολύν καιρό ο «Μώμος» τους, γιατί τα οικονομικά τους μέσα δέν τούς τό επέτρεψαν.

Όταν άποφάσαν να πάρουν πλέον την έκδοσι του «Μώμου», πήγαν και πούησαν τα καζιμάγια και τα τραπέζια του γραφείου τον και με τα λεπτά που έπιασαν άγνωστοίησαν σε μια ταβέρνα, έφαγαν, έπαιαν, γλέντησαν κ' έπειτα βγήκαν και τραγουδούσανε στους δρόμους τα σατυρικά τραγουδιά, που είχαν δημοσιεύσει στην εφημερίδα τους, συνοδεία καθάρας!

Τις νυκτερινές αυτές καντάδες, οι άρχαιοι τις έλεγαν κόμους.

Σε μία στιγμή λοιπόν εξάσφρας, ο Γουβέλης ανεβαίνει σ' ένα κεφαλόσκαλο και φωνάζει στην παρέα του:

—Καθώς βλέπετε, κύριοι, ο «Μώμος» έγινε... κόμμος!...

— Για νά πάρουν τό αίμα πίσω

Στη μάχη του Κιλίκι οι στρατιώται, βλέποντας τραυματισμένο στο κεφάλι τον ήμερο ανθρωπολογό Στ. Φασόνην, άρχισαν και σήχησαν με μανία κατά των Βουλγάρων με την ξιφολόγη, φωνάζοντας στον άξιωματικό τους:

—Όσο αίμα χύθηκε, κύριε ανθρωπολογαγε, άτ' τό κεφάλι σας, θά τό ποιήμα από τό... λαμό τους!...

— Η γκρίνιας του Μωρέα

Στό ξενοδοχείο που έγραφε ο Μωρέας, έκανε διαρκώς φασαρίες. Ήταν πολύ γκρινιασός και διαρκώς πιάνονταν με τό γκαρσόνια.

Τα γκαρσόνια πάλιν είχαν συνήθεισι στις ιδιοτροπίες του και δέν τον παρεξηγούσαν. Και όχι μόνο δέν τον παρεξηγούσαν, αλλά είχαν μάθει και τίς... ιδιοτροπίες του.

Παράγγελε π. χ. «κοιτοέλιττα». Μά, μόλις τού την πήγανε τό γκαρσόνι, την έφρασε «έκεινη κ' άρχισε νά φωνάζη:

—Πάρε από δω αϊτή τη μετζεσολά, και πρόσφε νά μη μου ξαναφερθής πια τέτοια παληκοτολέττα! Νά μου φέρης μά άλλη, μά τής προκοπής!...

Τό γκαρσόνι, που ήξερε, καθώς είπαμε, όλες τις παραξενιές του, έπαυσε την «παληκοτολέττα» πίσω, χωρίς νά πη τίποτα, και σ' λίγο τού την... ξαναπήγαγε.

Αϊτή μάλιστα! Έλεγε εύχαριστημένος ο Μωρέας, άφοϋ την έζύτταξε προσεκτικά. Αϊτή εινε πρώτης τάξεως!...

Και ποτε δέν καταλάβαινε πώς ήταν ή ίδια κοτολέττα!

Τό ίδιο γινότανε και με τή σαμπάνια και με όλα τα φαγητά:

Τό γκαρσόνι προσπαθούσε νά τον πειθί δι ή σαμπάνια ήταν καλύτερη. Μά ο Μωρέας ήταν άμεταπειστος.

Ύστερα από λίγο, τού έφερε την ίδια μποτιλιά και τού την άνοιγε μεγαλοπρεπώς. Ο Μωρέας την έμύριζε κ' έλεγε:

—Αϊτή εινε σαμπάνια, όχι έκείνο τό παληκόμασο που μου είχας φέρει πριν!...

— 'Ορφεύς, Γουβέλης και Μωρέας

Ένας από τούς πιο τακτικούς θαύματας στα νικητικά κέντρα της παλαιής Αθήνας, τό διανυκτερεύοντα, ήταν κ' ο μακαρίτης Μανώλης Γουβέλης, ο οποίος παρουσιάζονταν πάντοτε μ' ένα λουλούδι της

έποχής στην μπουτονιέρα του... Καθόταν με τούς φίλους του, άρχιζαν νά πίνουν, νά λένε άστεία και νά τραγουδάνε ως τό ξημέρωμα. Μόλις αντίκριζε ο Γουβέλης την αϊγή, σηκωνόταν βιαστικά κ' έφευγε, για νά μην τον βοή ο ήλιος έξω.

—Ας άφήσουμε, κύριοι, τον 'Ορφεά ήσυχο, έλεγε τότε στους φίλους του, κ' άς παραδοθούμε στο...Μωρέα!

σώσασε πάλι ο Μπαριζακάκης, αλλά μιά μέρα του ήρθε ή έπιθυμία νά τό ίδι ή επί τέλους τό άρνι του.

—Άντε πάμε, λέει στο Μένιο, θέλω νά ιδώ τ' άρνι.

—Ο Ρούλιας έλειπε.

—Είνε μακριά, θείε, και θά κοιραστής, τού λέει ο Μένιος.

—Δέν κοιράζομαι έγώ... Άντε, τράβα μπρός.

—Ο Μένιος για μιά στιγμή άλλασε.

—Στάσου, θείε, νά πάω έγώ μπροστά, τού λέει, νά τό φέρω κα τό δώθει!...

Και τράβηξε μπροστά και σέ λίγο άκούστηκαν μέσα από τά βάτα βελάσματα άνοιού και τά χουγιατά του Μένιου που ζήτησε νά πάει τό άρνι.

Ο Μπαριζακάκης περίμενε-περίμενε, και σάν ελδε ότι ουτε τό άρνι έρχότανε, ουτε ο Μένιος γύριζε, άποφάσισε νά πάη μόνος του έκεί πού άνοιγότανε ή φασαριά.

Καθώς πήγανε σιγά-σιγά μέσα στα κοντοπούναρα και τά σαλάγια, τραβώντας προς τό μέρος που άκούγονταν τά βελάσματα, άκούει άξαφνα πίσω από έναν βάτο ένα ήχηρό:

—Μπείέέέέ!

Παραμερίζει τά κλαδιά για νά δη τ' άρνι και βλέπει τό Μένιο σκυμμένο νά βελάζη!...

Τραβάει άμέσως τό σπαθί του και τόν άρχίζει «επιλαμιάς» που τόν έκανε τ' άλατού.

—Ύψος νά σέ πιάση!... Νά σκόσης, άφιλότιμε! Δέν ντρέπασα, μαρ νά μου φάς τ' άρνι!...

Άπό τήν ήμέρα αϊτή ο Ρούλιας κ' ο Μένιος ξαναγόρισαν στο στρατόνα.

Όταν τελείωσε τή θητεία του στο στρατό ο Μένιος και άρχισε τό έργο του Καραγκιοζοπαϊκτη, κάλεσε μιά μέρα στον Κραβασσαρά καμιά δεκαριά φίλους του τραπέζι.

Στή σούπα όμως τούς έβαλε άλάτι της Άγγλιας, τό όποιο, όπως ήταν φτιασμένη, με αυγολέμονο, δέν τό καταλάβαν και τήν έπαθαν έτσι που τούς ξεθώωσε και τούς θέφωσε τό κόμμο!...

Άλλη μιά φορά πήρε τά τσαρούχια των προσκεκλημένων του και τούς τά πέταξε στη θάλασσα για νά... μουσκέψουν, λέει, έπειδή τούς στένευαν!... Άλλοτε πάλι έθασε κιννίνο στ' αχλάδια και γελούσε μ' όλους και μ' όλα!...

Η φράσες των δυό αυτών Καραγκιοζοπαϊκτών διαδέχονταν ή μιά την άλλη και ήσαν τό ζήτημα και ή διασκέδασις τής ήμέρας στον Κραβασσαρά.

Στά χέρια λοιπόν των διαβολανθρώπων αυτών έπεσε ο μάγριμα-Θόδωρος ο Ζερβοπάνος.

Ύστερα από τήν καταστροφή τού μεπρεντέ τους στο καφενεύο του Γραμνίτσα, στην Άρτα, ο Ρούλιας κ' ο Μένιος δέν ξανατόλμησαν νά πατήσουν στον Κραβασσαρά. Αν και προσπαθούσανε νά δικαιολογηθούν κ' ιστέλιανε προεβίε: στον Ζερβοπάνο και τού ηρνούσαν ότι ο Μπαριζακάκης τού μεπρεντέ δέν έχει καμιά σχέση με τον μάγριμα-Θόδωρο, γιατί ο Μπαριζακάκης φοράει... σκούφια πάντοτε, ενώ ο μάγριμα-Θόδωρος δέν φορούσε σκούφια ποτέ!.....

Πράγματι, ο Ζερβοπάνος τή σκούφια του τήν είχε πάντοτε ή στο ζωνάρι ή χωμένη στην τσέπη του. Σελάχι δέν φορούσε γιατί, καθώς έλεγε, τόν εβάρνευ.

Μά ο μάγριμα-Θόδωρος δέν έπειθετο και, παρ' όλες αϊτές τις δικαιολογίες, άπέλουσε ότι θά κομματιάσει τούς Καραγκιοζοπαϊκτες άν τούς πιάση ποθενά!...

(Τό τέλος στο προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Κατήγγειλαν κάποτε στον Πύρρο, τον βασιλέα της Ηπείρου, ότι μερικόν νέον, ενώ έπαιαν και διασκεδάζαν, τον έβρισαν κατά τον χειμαρρότερο τρόπο. Τήν άκόλουθη ήμέρα ο Πύρρος διάταξε νά παρουσιασθούν ενώπιόν του οι ύβρισται και τούς έρώτησε αν ήσαν αληθι ή οσα τού ανέφεραν.

—Ναι, άποκρίθηκε τότε ένας απ' α' τους, ο τολμηρότερος. Κι' αϊτά που σάς κατήγγειλαν είπαμε κ' άλλα χειρότερα θά λέγαμε, αν είχαμε πη περισσότερο κρασί!...

Ο Πύρρος, εύχαριστηθείς από τήν ειλικρίνεια τού νέου, τούς άφρασε όλους έλευθέρους.

